

Aktiv Pensjonstid

Nr. 1 - 1. kvartal 2000 - 11. årgang

**Den vakre utsikten fra Hultafors Hälsosenter
hvor sommerens storstevne skal holdes**

Se artikkel side 12 og 13

Det hendte for 60 år siden

Av Øivind Gjertsen

Det er underlig å tenke på hvordan tiden går. Noen ganger i et veldig tempo. Andre ganger svært så langsomt. Slik virker det selv om tiden alltid holder samme tempo. Det er vårt forhold til livet som virker med til å bestemme vår opplevelse av tidens gang. "Livet har vært som en drøm", sa den gamle seilskuteskipperen, som jeg besøkte for mange år siden. Han var mer enn 100 år og nå var tiden kommet da han skulle dø. "Dagene er onde", sa han og beskrev livet der og da. Vi kan vel alle stemme med i at det livet vi levde, årene som er gått, i dag kan fortone seg som en drøm. En drøm med mange fasetter. Noen kan være smertefulle å dvele ved. Andre ånder av glede og stråler som solskinn. Fortiden er mangfoldig, fylt med alt det som vi opplevde. Dagen i dag inneholder liknende elementer. Vi har gleder, men også sorger.

Et av mine mange minner er scenen fra Bergen havn den 9. april 1940. På radioen om morgenen hadde vi hørt om krigen, som var kommet til landet vårt. Fra altanen på huset vårt oppe i åssiden på Laksevåg hadde vi panoramautsikt til krigshandlingene på Bergen havn. Tyske marinefartøyer var i kamp en kort stund med norske befestninger. Ikke mange timene deretter var vi på flukt til besteforeldrenes hus ute i Sandviken. Senere fulgte evakuering ut av byen.. På turen

gjennom Bergens gater møtte vi for første gang et uvirkelig og skremmende syn: tyske soldater i fullt kamputstyr taktfast marsjerende mens de sang: "Den wir fahren gegen Engeland. Gegen Engeland. "

Dette hendte for 60 år siden. Det hendte i fortid og vi lever i nåtid. Vi er i live nettopp nå. Og det er uhyre viktig at vi lever mens vi lever. Vi må ta vare på minnene fra dagene som er gått og samtidig være levende til stede i nåtiden. Vi må huske både fortid og nåtid. Ikke fortape oss i det som engang hendte, men glede oss over det gode vi opplevde. For vi hadde mange gode dager trass i at noen var både grå og svarte. Det er viktig at vi gler oss over de gode opplevelser vi har nettopp i dag og ber om styrke til å leve med de skuffelser livet bringer oss. Vi må planlegge de få eller mange dager som er tilbake av livet vårt. Ikke minst glede oss over hva vi som Guds barn har i vente. Vi som har en himmel å vinne. Arven får vi når Jesus kommer igjen. Det trodde vi den gang vi var små og dette vet vi fremdeles.

Jeg får mange brev fra leserne av Aktiv Pensjonstid. Brevene har innhold fra fortid så vel som fra nåtid. Det er spennende å leve seg inn i det som hendte og hender i gamle venners liv. En av mine venner fra barneår og ungdomsår skrev til meg for kort tid siden. Det var utrolig hyggelig å

høre fra ham. Flere tiår er gått siden vi sist møttes. Som barn og unge vandret vi sammen til sabbatsskole og speidermøter, til menighetens mange aktiviteter. Vi løste mange problemer under marsjen. Vi hadde et vennskap som fremdeles er med til å gjøre fortidens minner gylne. Så varme og så meningsfylte. Det var godt å høre fra ham.

De som skriver brev til Aktiv Pensjonstid ønsker ofte å dele opplevelser og livserfaringer med leserne våre. Det er denne "human interest" vinklingen som gjør bla-

det leseverdig. Vi oppmuntrer dere derfor til å skrive og lover å publisere. Noen ganger i forkortet form. Det er redaktørens oppgave å redigere bladet og det hender at innleggene blir så pass lange at saksen må frem.

Hva hendte deg og dine ? For 60 år siden eller er minnene eldre ? Kanskje opplevde du noe som gjorde inntrykk på deg for ikke så lenge siden. Skriv og fortell oss. Vi liker alle å høre nytt. Aktiv Pensjonstid deler opplevelsene dine med mer enn 1800 abonnenter.

Langtidsplanlegging

for Adventistsamfunnet i Norge

Styret for pensjonistforeningen fikk for en tid siden adgang til "Utkast til Langtidsplan for Adventistsamfunnet i Norge". Dette var meget interessant lesning. Vi ønsker DNU lykke til med det videre arbeidet.

Dette viktige dokumentet inkluderer imidlertid ikke menighetens eldre, deres behov og den ressurs denne gruppen egentlig er for Adventistsamfunnet. Barn og unge har legitime behov og er menighetens fremtid, som vi må ta vare på. De som har levd en stund har imidlertid også verdi. Dette blir i storsamfunnet poengtert i festtaler og i valgkamptider. Meget blir imidlertid glemt i hverdagen. Vår lille adventistiske krets reflekterer ofte storsamfunnet. Vi som er blitt eldre opplever nettopp dette fra tid til annen.

Vi håper de eldre som ressurs for menigheten, økonomisk og sosialt m.m. også må komme fram i planleggingen av menighetens arbeid i fremtiden. Vi minner om at mange eldre gjør en stor innsats i menighetslivet og vi tror at de eldre representerer en ikke uvesentlig økonomisk garanti for samfunnets fremtidige vekst og liv.

Pensjonistforeningen søker å ta vare på menighetens eldre. Vi har gjennom de senere år arrangert årlige sommertreff for eldre og gjennom året også lokaltreff. Arrangementene har vært populære. Vårt medlemsblad sendes i dag til om lag 1800 husstander og bidrar til å knytte oss sammen som en gruppe i menigheten. Eldre trosøsken føler noen ganger særlig behov for besøk av eldre pastorer. Her viser det seg at pensjonerte arbeidere i det stille gjør en stor innsats. Vi ønsker at vårt arbeid skal bli inkludert i samfunnets generelle virksomhet for å styrke fellesskapet og knytte "varme" bånd.

MATTESONSSKOLEN

Et ekko fra de "gamle, gode dager"

Gunnar A. Gustavsen, Mattesonsskolens daglige leder, skriver til oss:

En skal ikke være sammen lenge med elevene fra Mattesonsskolen før en oppdager at det er noe spesielt med dem. De er vennlige, hjelpsomme, gudfryktige og arbeidsomme. Dersom en ser bedre etter, oppdager en at de er godt kjent med innholdet i Bibelen og at de er levende interessert i adventbudskapet slik det ble forkynt på femtitallet i forrige århundre.

Jeg husker godt hvordan det var å komme til Onsrud Misjonsskole i 1949, 23 år gammel og ganske ny adventist. Det var en fin opplevelse å få være sammen med unge som var opptatt av å finne hva Bibelen og Profetiens Ånd hadde å si om "de siste dager". Da som nå var ikke alle like interessert og enkelte hadde nok kommet til misjonsskolen mot sin vilje. Men i det store og hele lot de unge seg påvirke av det miljøet de var kommet inn i.

Det slo meg at lærerne var kompetente, vennlige og hjelpsomme og den undervisningen vi fikk var solid og god. Det ble lagt vekt på at vi skulle bli kjent med Bibelen og dens budskap. Vi fikk vite ganske mye om hvordan Bibelen var blitt til og hvordan den var blitt bevart gjennom tidene. De korte kursene i gresk og hebraisk førte ikke fram til noen embetseksamen, men de skapte forståelse og gjorde Bibelen mer interessant. I troslære fikk vi en grundig gjennomgåelse av adventistenes tro og lære - uten at dette

bar preg av "indoktrinering". Vi fikk øve oss i å holde andakter og taler. Da vi kom i avgangsklassen ble det sørget for at vi kom i kontakt med dem som var ute i fellet som predikanter. De var opptatt med "virksomheter" - godt støttet av menighetens medlemmer. Disse predikantene ble våre forbilder.

Det var noe spesielt med dem. De hadde en sterk tro på det budskapet de forkynte og de vant mennesker og bygde opp menigheten. Forkynnelsen var klar og tydelig og de fleste som ble døpt og tillagt menigheten hadde en klar og grei forståelse av hva det ville si å være Syvendedags Adventist. Dette var viktig for de fleste måtte jo forsvare sin tro i flere forskjellige sammenheng hjemme, på skole og arbeidsplass. Ikke så få mistet opparbeidede fordeler og fast arbeid. Men de fant nye muligheter i kolportasje eller ved omskolering slik at de kunne arbeide på våre institusjoner. De ble trofaste støtter i menigheten som de aktet og æret merd sin innsats og sine gaver. De aller fleste av dem ble trofaste tiendebetalere.

Det ble sett på som en heder å få lov å dra ut på "misjonsmarken i Afrika og andre steder. Ikke bare for noen korte måneder for å tilfredsstille eventyrlyst og forandring. Nei, mange ble der ute i mange år.

På Mattesonsskolen blir elevene lært opp til å arbeide målbevisst og trofast i de forskjellige aktivitetene samtidig som de får teoretisk innsikt i hva det vil si å være en del av en bevegelse med et spesielt

Et knippe ungdom på Matteson skolen.

budskap å forkynne. Det blir sørget for at de blir gjort kjent med Bibelen. Endetidsprofetiene blir viet spesiell oppmerksomhet. Aller viktigst er utvikling av karakter og personlighet. Jesus er det store eksempel og det blir lagt vekt på at "uten Ham kan vi intet gjøre.

Det ville føre for langt å gå i detaljer om dette enkle programmet som egentlig spenner over så mye. Pensum er delt opp i fire avdelinger: Bibelkunnskap, evangelisme, helse, ernæring og organisk hagebruk. Skoleåret er på tolv måneder. I tillegg til å ta hånd om alt husarbeid og matlaging får elevene også erfaring med kolportasje, høsttinnssamling, meningsmålinger og utdeling av brevskoleinnbydelser.

Mattesonsskolen erkjenner at den er en del av en menighet som ikke er uten problemer, men heller enn å fokusere på alt som er skjært og galt - har tatt mål av seg selv til å være til oppmuntring, støtte og hjelp i menigheten. Gud elsker menigheten og i sin tid vil han "ryste ut" det som er til hinder for at advarselsbudskapet kan lyde tydelig og klart.

I mellomtiden må vi være opptatt av å lære opp våre unge slik at de kan fylle det behov som Ellen G. White beskriver i boken "uddannelse" på side 57:

"Den største mangel i denne verden er mangelen på mænd - mænd, der ikke vil lade sig kjøpe eller selge, mænd som i deres inderste sjæl er tro og ærlige, mænd der ikke er bange for at kalde synden ved dens rette navn, mænd hvis samvittighed er lige så trofast over for pligten som magnetnålen over for polen, mænd, der vil holde fast ved det rette, om så himlene skulle styrte sammen."

Vi som er kommet over i pensjonistenes rekke, har ikke lenger de samme forutsetninger for å være aktivt med i menighetens misjonsaktiviteter. La oss glede oss over at våre unge har muligheter for å innta de plassene som etter hvert blir tomme. La oss gi dem den støtte og hjelp de trenger, ikke minst ved at vi husker dem i våre bønner. Det har vært Mattesonsskolens styrke at unge og eldre arbeider så godt sammen.

Å være en engel

Av Olaf Erlandsen

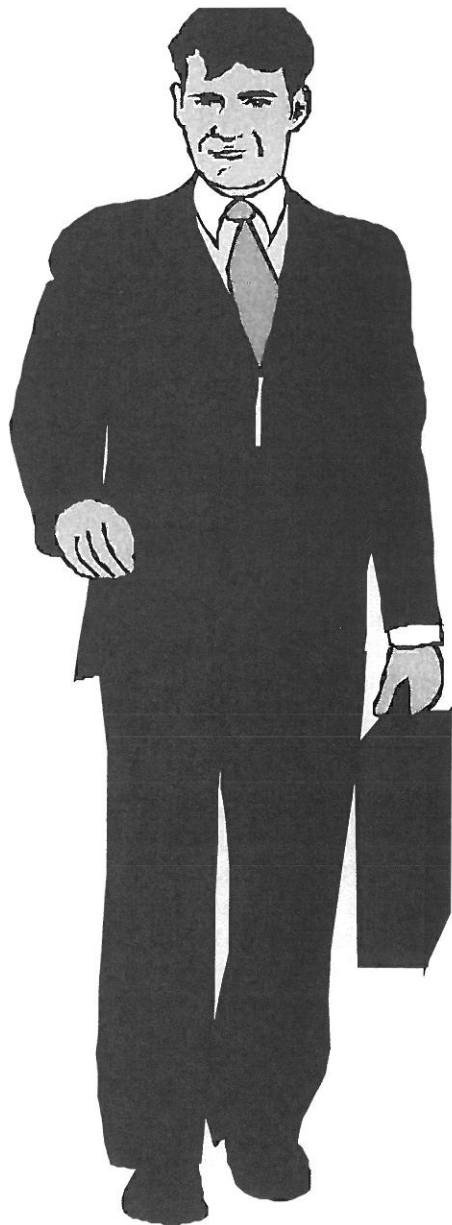
Gjennom de 16 årene jeg var litteraturevangelist fikk jeg mange opplevelser, som jeg føler jeg bør dele med andre. Erfaringer der Gud grep inn på forunderlig vis og som viser tydelig at Han vandrer tett ved vår side, når vi legger livsveien i Hans hånd.

Jeg var litteraturevangelist og hadde som distrikt en del av Vestlandet. Flere små steder var den gang i ferd med å få veiforbindelse, derfor fulgte vi nøye med på veiplanen. Et nytt sted, en ny misjonsmark, der adventbudskapet muligens ennå ikke var blitt hørt. Samme dag et slikt sted fikk veiforbindelse kjørte jeg inn i bygda. Det var et koselig og fredfullt lite sted i et vakert dalføre. Noe forbløffet meg og pirret min nyskjerighet. Midt i bygda og oppover dalen gikk en bred asfaltert vei. Asfalterte veier var ikke hverdagskost på denne delen av Vestlandet, i en liten bygd, som hittil hadde vært veiløs. Jeg svingte inn og gav full gass oppover dalen. Denne veien måtte utforskes..

Etter kort tid fikk jeg mistanke om at veien måtte være en anleggsvei til kraftverket og etter en times kjøring sto jeg ved beviset, en stor demning, men ellers bare snaufjell så langt synet rakk. Her var det likesom et veikryss, men ikke noe skilt

som fortalte hvor veien førte hen og heller ingen andre informasjon. Det var over en time siden siste bebodde sted ble passert, så jeg trodde at her lå grunnen til ulysten mot å dra tilbake. Derfor ba jeg en kort bønn til Gud: "Herre, hvis du ønsker at jeg skal ta en av disse veiene så la den peke seg ut." Da jeg åpnet øynene var det likesom en av veiene lå i et eget lys. Jeg nølte ikke et sekund, men svingte inn og gav full gass. Utpå dagen begynte jeg å tvile, ubebodde dalfører og forlatte anlegg, men ingen mennesker. Det var fasiten etter flere timers kjøring. Hadde jeg misforstått Gud? Var det min egen egoisme og ikke Guds ledelse som hadde ført meg her ut på øde fjellvidder? Endelig dukket den første bebyggelse fram. En liten husklynge på fire, fem hus. De fleste delvis i ruiner, men et av husene var bra vedlikeholdt og kunne være bebodd. Jeg banket på døren og en liten tynn stemme sa "Kom inn".

Det var bare ett rom i huset. En stor vedovn, noen få møbler og en seng som sto ved vinduet i den ene enden av rommet. I sengen satt en gammel kone, kledd i sin fineste kjole og ved sengen sto en stol klar til den besøkende. " Vær så god sitt, jeg har ventet på deg", sa den gamle. "Du

skjønner jeg skal snart dø av kreft. Legen sier det er høyden tre uker igjen, men dette vet vel du selvfølgelig." Så kom hennes livshistorie, som besto av slit, mange barn, mange kamper, nederlag og seire. Bare en hadde stått trofast ved hen-

nes side gjennom livet. Det var Jesus. Han vandret med henne hele dagen, ble tatt med på råd i alle ting og hjalp i alle vanskelige situasjoner. Han var en venn og fortrolig, ingen fjern guddom. Dagen før hadde vært særlig tung for den gamle. Smerter, angst og ensomhet førte til at hun tryglet Jesus om hjelp og da svarte Han: "I morgen skal jeg sende min engel til deg"! Jeg visste at Jesus ville holde sitt ord. Han har aldri sviktet, derfor kledde jeg på meg det beste jeg har mens jeg ventet på deg og her sitter du."

Den gamle trodde altså at jeg var en engel. Siden engler neppe selger bøker, lot jeg disse være i vesken og tok i stedet opp min bibel. Vi hadde en god stund sammen og leste de herlige løfter om frelsen og den nye jord. Etter bønn og ønske om Guds velsignelse reiste jeg meg opp for å gå. "Vent litt", sa den gamle. Jesus fortalte meg at du skulle ha noe med som skulle lette den siste tiden her på jorden. Han viste meg at det var noen røde bøker". Forbauset trakk jeg opp Bibelens Beste. "Var det disse" ? "Ja, ja, men det var enda flere. En som var tykkere enn de andre og så var det to til". Jeg tok opp Mot Historiens Klimaks, Ord som lever, Stener som taler. Det var disse hun mente, men det ventet flere overraskelser. "Pengene ligger i den lille kommodeskuffen til venstre. Dessverre hadde jeg ikke småpenger, men Jesus sa jeg kunne legge ti kroner for meget, så skulle du veksle." Prisene på bøkene var nylig blitt justert. Derfor var det lite trolig hun hadde fått denne informasjonen fra andre kanter. Erfaringen styrket meg i troen på at noen kan vandre så tett ved Herrens side at Han blir en nær, fortrolig venn og at vi kan være en engel uten å være klar over vårt privilegium.

ODENSE-SAMMENKOMSTEN

12.12.99

Af Margit Jeppesen

Der var en usædvanlig fin service på i forbindelse med dette ældrestævne. Vi, der kom med tog, blev hentet på Odense Banegård. Vi ankom til kirken omkring ved 11.30 tiden, og det gav os god tid til at gå rundt og se på de fine lokaler, som nu er samlet i denne centrale SDA-menighedsbygning på Hunderupvej i Odense.

Den nye formand for den danske afdeling af Aktiv Pensionsforening, Jens Madsen, bød os velkommen. Og vi indledte med en fin middag bestående af nødsteg med tilbehør og med ris a la mande som en dejlig dessert tilberedt af Odense-søstre. Der var oven i købet mandelgave.

Programmet startede i kirken kl. 14.00 med en koncert ved pianisten Hanne Fischer Kristensen, tidligere elev fra Vejle fjordskolen, der i dag er koncertpianist. Hun indledte med værker af berømte navne som Johann Sebastian Bach, Ludwig van Beethoven, Joseph Hayden, Georg Friedrich Handel for at nævne nogle. Alle pauser gennem dagen blev udfyldt med smuk musik.

Det første indlæg var ved pastor Hans Jørgen Schantz. Han talte om: "Adventismen ved begyndelsen af det 21. århundrede - om nye tider og teologiske forskelligheder. Han belyste emnet ud fra synsvinkler som: kristologi, læren om Kristus; eskatologi, læren om de sidste tider og sluttede af med glæden i dag ved

at være en syvende dags adventist.

Formanden for SDA danske Union, pastor Poul Birch, havde nu en spørgetime, hvor han bl.a. kom ind på de problemer, som Sundhedsbladet stod over for, men som nu siden da er løst, fordi udgivelsen af bladet er overtaget af private sda-er. Han talte også om samfundets økonomi som sådan og præstemangel.

Pastor Børge Schantz, som har været sygemeldt, aflagde derpå et meget personligt præget vidnesbyrd om sit sygdomsforløb og takkede for megen kærlighed, omsorg og forbøn.

Børge Schantz ledte også en mindehøjtidelighed over vor gode danske ven og trosbroder, dr. Viggo Nørskov Olsen, som den 19. november 1999, 83 år gammel, døde på Loma Linda, USA. Vi fik en god oversigt over denne mands liv og indsats. Inden for nogle få timer var der indenfor samme døgn på henholdsvis amerikansk i Universitetskirken på Loma Linda, USA, og på dansk i Adventkirken, Odense, en sådan højtidelighed, hvor den samme person blev mindet. Dette blev omtalt i begge kirker.

Den vellykkede dag sluttede med andagt ved pastor Henning Jacobsen og bøn ved pastor Thorvald Kristensen. En tak til bestyrelsen og formand, de medvirkede og Odense menighed for en meget vellykket dag og for stor gæstfrihed.

SÅ SMILER VI LIDT

G.E. Westman var i sine velmagtsdage en af vort samfundes festlige og farverige prædikanter. Han havde humor, livsglæde, fantasi og en hurtig, altid aktuel og træffende replik. Derfor havde han let ved at samle publikum om sin talerstol, både i og udenfor menigheden.

En vinter kort efter anden verdenskrigst afslutning holdt han offentlig virksomhed på Bygningen i Næstved og indbød i annoncer til "stort møde" og opfordrede til at komme i god tid for at få plads. Deltagerantallet levede næppe op til de skitserede forventninger men var dog ikke ubetydeligt. Han talte denne aften om et af sine yndlingsemner: Dommedag. Eller, som han yndede at udtrykke det: Den yderste dag. Med patos citerede han de kendt skriftsteder fra Johannes' Åbenbaring om elementerne, der skal komme i brand og klipperne og bjergene, der skal falde over menneskene. Han udmalede begivenhederne så forsamlingen næsten kunne mærke uhyggen og skrækken komme ind over sig og kunne næsten i baggrunden høre helvedes luer knitre. Denne dramatisering udfoldede sig ikke uden mimik og en gestikuleren, som var en syd-lænding værdig. Forsamlingen var tryllebunden.

Og så gik det galt. En af Westmanns hænder kom lidt for lavt ned og fejede i en bevægelse, som var en håndboldspiller værdig, talerstolens vandkaraffel langt hen ad gulvet, hvor den knustes i en strøm af vand og glasskår. Alle sad i de første sekunder, som lammede. Men den slags bagateller bragte ikke Westmann ud af fatning. Han slog demonstrativt ud med armene og råbte ud over salen: "Det bliver meget være på dommedag!"

Forsamlingens paralytiske forskrækkelse opløstes i en god latter - og han havde under resten af foredraget tilhørernes fulde opmærksomhed. At han var herre over situationen, røbede han i en bemærkning til sin bibelarbejder, Magne Fuglheim, da de senere fulgtes ad hjem: "Du Fuglheim - den med dommedag - den var nu god!"

Han var enebarn. Da han var dreng, sagde familielægen til moderen, at hun måtte sørge for, at Viggo ikke kom til at studere, da hans helbred krævede, at han måtte tilbringe megen tid i den fri luft med legemligt arbejde, og ikke sidde sammenbøjet i et klasseværelse.

Imidlertid gik det ikke, som lægen havde anbefalet. Tværtimod. Ganske vist gik Viggo Nørskov Olsen i gartnerlære, da han kom ud af skolen. Men i Ebenezerkirken i København blev han

altid havde en bog i hånden. Han stimulerede Viggos trang til at gå dybere ned i de bibelske og teologiske emner. Ud over det, man selv læste sig til – Søren Kierkegaard og Skovgaard Pedersen var populære i de dage – var der under krigen ikke store muligheder for videre uddannelse i SDA-skoler.

I 1946 rejste Viggo Nørskov til USA, mulighedernes land, hvor han blev elev på Emmanuel Missionary College (nu Andrews University). Her studerede den

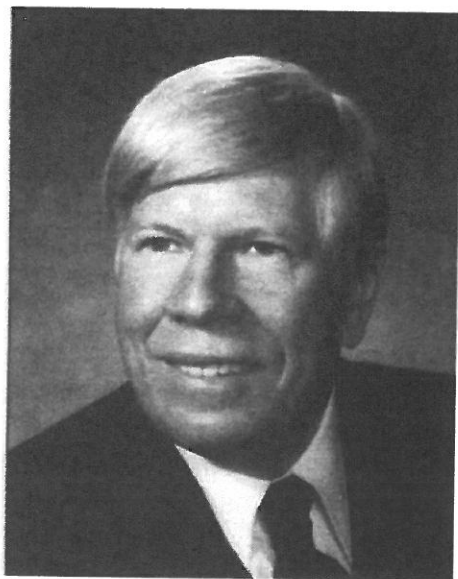
Ved
Viggo Nørskov Olsens
Bortgang
Børge Schantz reflekterer over hans
liv, gerning og indflydelse

klar over, at han ville være en Ordets forkynder. Og det betød, at der skulle studeres. Efter afgangseksamen fra Vejle fjord blev Viggo i 1937 bibelarbejder for pastor L.J. Kirkeløkke og var derefter prøveprædikant, indtil han blev ordineret som den første ungarl i Adventistsamfundets historie.

Viggo Nørskov Olsen var en glimrende taler og havde god succes i sine evangeliske virksomheder på Sjælland og Lolland-Falster. Pastor Axel Varmer havde som formand for den Østdanske Konferens stor indflydelse på den unge prædikant. Varmer var en autodidakt, som

enlige dansker i teologiafdelingen sammen med flere nordmænd. Det er et interessant fænomen, at efter krigen i Europa 1940–45 var det norske unge prædikanter, der i større tal fik muligheden for videre studier på højere SDA-skoler i USA. Andre europæiske lande, der også havde lidt under den tyske besættelse, fik ikke eller søgte måske ikke de samme anledninger. Den kendsgerning, at en gruppe veluddannede norske prædikanter i efterkrigsårene vendte hjem med en solid amerikansk orienteret adventistuddannelse, præger endnu norsk adventisme.

I USA studerede Viggo Nørskov Olsen

ikke alene på EMC. Han tilbragte også tid på universitet i Chicago, og SDA's teologiske seminarium i Washington. I 1951 havde Viggo opnået både BA, MA og BD. Hvad der måske var lige så betydningsfuldt for den generte dansker var, at han i Chicago havde mødt den karismatiske og talentfulde musiklærer Anita Lippi. De blev gift i 1949.

Tro mod sit løfte vendte Viggo sammen med sin Anita tilbage til Vejlefjordskolen i Danmark, hvor Anita fik ansvaret for sang og musik, medens Viggo blev bibellærer. Her virkede de i årene 1951–1954. På det tidspunkt tjente Vejlefjord også som missionskole for Norge i overgangsperioden mellem Onsrud og Tyrifjord.

Den indflydelse, som den vågne og åbne adventistteolog fik på både danske og norske prædikantspirer, kan nok ikke overvurderes. Mange fremtidige ledere i Danmark, Norge, ja langt ud over Skandinaviens grænser, fik deres ønske om at tjene Guds sag som præster, evan-

gelister, teologer og ledere i Viggos klassetimer. Og Anitas indflydelse på dansk og norsk SDA-kirkemusik og -sang var også givende. Men ikke alene i klasseværelserne på Vejlefjord havde Viggo indflydelse. Hans prædikener, indlæg ved arbejdersmøder og offentlige foredrag hjalp os yngre prædikanter til at udvide vor horisont. Vi var stolte af, at vi nu havde en SDA-præst, der havde en lignende uddannelse som folkekirkens præster og kunne deltage på lige fod med danske teologer ved konferencer i København.

Imidlertid kom Viggo Nørskov Olsens mest synlige karriere til at finde sted uden for Danmarks grænser. Newbold College i England kaldte ham i 1954 til at blive dekan og leder af religionsafdelingen. I 1959 blev Viggo rektor for Newbold – en post han besad til 1966. Samtidig med dette krævende ansvar, tog han til studier ved Princeton i USA, hvor han opnåede en Master of Theology og studier i England sluttede med en Ph.D fra Londons Universitet. Årene 1966–68 blev tilbragt i Basel i Schweiz, hvor Viggo opnåede endnu en teologisk doktorgrad (Dr. Theol.)

Så fik Loma Linda i USA glæde af Viggos indsigt og erfaring. Her blev han i årene 1968–1974 professor i kirkehistorie og så leder af teologiafdelingen. Derefter tjente han som dekan og vicerektor på universitetet. I 1974 tog Viggo Nørskov Olsen imod kaldet til at være rektor på Adventistsamfundets mest kendte og største universitet med fakulteter, der omfatter læge-, tandlæge-, sygepleje-, sundheds- og andre videnskabelige og humanistiske områder. Universitetet havde i Viggos tid mere end 5000 studenter, og i

Fortsættes side 14

Stort seniortreff på Hultafors

Det årlige treff for eldre adventister arrangeres blir på Hultafors Hälso-senter i Sverige, 18.- 23. juli 2000.

Pastorene Paul Sundqvist, Børge Schantz, Jens Madsen, Henning Jakobsen, Øivind Gjertsen tar del.

Hultafors Hälso-senter har mye å tilby oss. Vi disponerer et flott svømmebasseng , stor solterasse. Salonger, sauna og andre oppholdsrom står til vår disposisjon. Det blir rikelige muligheter til utendørs aktiviteter på den praktfulle eiendommen.

Oppholdet på Hultafors koster fra kr.1,800 til kr. 2,100 avhengig av standarden på rommene. Rommene blir reservert ved bestilling etter prinsippet: "den som kommer først til mølla, får først malt."

Bilde nedenfor: Det er vakker utsikt fra Hultafors Hälso-senter.

Til høyre: Fra den flotte svømmehallen som står til vår disposisjon.

fors Hälsoenter i Sverige

Bussreise Oslo-Hultafors t/r arrangeres. Bindende påmelding
Pris kr 350, som betales forskuddsvis.

Dette er en anledning du ikke må la gå fra deg. Du møter gamle venner og du kommer til å oppleve åndsfylt forkynnelse, som gir deg åndelig mat for hverdagen som følger. Vel møtt på Hultafors.

Påmeldingsfrist 30. mai 2000 for både buss og opphold.

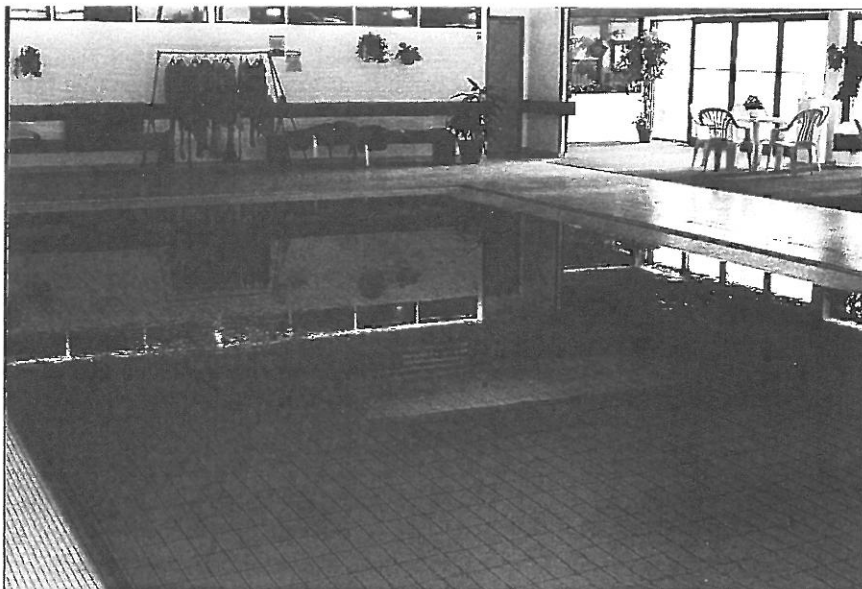
Bestill nå og kontakt en av de nedennevnte:

Edith og Åge Nordvåg telefon 62 52 55 96

Irene og Johan Elisenberg telefon 22 61 73 19

Kari og Tor Lisle telefon 22 28 97 94

Ester og Gunnar Holanger telefon 37 04 12 62:

V. N. Olsen...

Forts. fra s.11

10-årsperioden blev universitetet ikke alene udvidet med nye bygninger, der blev også foretaget en del nødvendige revisioner af universitetets organisation.

Efter at Viggo Nørskov trak sig tilbage fra det ansvarsfulde og krævende rektorarbejde i 1984, 68 år gammel, var han aktiv med undervisning af enkelte klasser i kirkehistorie og som skribent. Ud over utallige teologiske artikler har Viggo forfattet 6 bøger, hvoraf de 3 blev skrevet som pensionist. Bøgerne er af den slags, som man ikke afslappet læser i hængekøjen en sommerdag. De er kirkehistorisk og teologisk baserede på en sådan måde, at de kan bruges som kildemateriale for andre forskningsprojekter.

Som årene gik, blev Viggo svagere helbredsmæssigt. Imidlertid levede den dreng, som den københavnske læge anså som for svag til studere, til sit 83. leveår. Det var imidlertid i klasseværelset, på kontoret og i studereværelset, at han fik sin gerning.

De mange "ekstra" aktive år skyldtes Anitas pleje, omsorg og gode råd kombineret med et program for sund levevis, legemligt arbejde, studier, motionsture og hvile, der blev strengt overholdt.

Viggo Nørskov Olsen døde den 19. november 1999 på Loma Linda University Hospital efter et hjerteslag. Han blev begravet nogle få dage senere i overværelse af den nærmeste familie og venner. Efter amerikansk skik blev en mindegudstjeneste afholdt i universitetskirken den 12. december 1999. Ved denne specielle gudstjeneste var Danmark og Norge stærkt repræsenteret, idet nordmanden Jan Paulsen, formand for

Generalkonferensen, havde prædikenen, medens danskeren Niels-Erik Andreassen, rektor på Andrews University, havde ansvar for levnedbeskrivelsen.

Undertegnede kendte Viggo Nørskov Olsen i 50 år. Som ung prædikant i Danmark var han mit forbillede, senere mødte jeg Viggo som lærer og forstander på Newbold, og nu de sidste år i Californien som personlig ven.

Viggo var intelligent med god oversigt over en situation. Som leder kom han hurtigt frem til problemerne i vanskelige spørgsmål. Han var ikke tilfreds med overfladiske rapporter eller løsninger. Han udfordrede sine elever i klasseværelset til akademisk at gå dybt ned i emnerne. Som bestyrelsesformand havde han altid gennemarbejdet sin agenda og vidste, hvilken løsning han syntes var bedst og ønskede på hovedpunkterne. Og Viggo forstod at fremsætte sine argumenter logisk og overbevisende med kraft og energi.

Selskabeligt sammen med folk, han ikke kendte, var Viggo lidt reserveret og tilbagetrukket. Det var egenskaber, som til tider kunne styrke hans akademiske "image". Også træk, der positivt gjorde, at han ikke blev regnet som en "slibrig" søger efter lederstillingerne, men som en retskaffen leder og ærlig akademiker. Det betyder naturligvis ikke, at Viggo ikke havde ambitioner. Det havde han så ganske afgjort. Men de var kontrollerede og reelle. Anitas charme og sunde fornuft var en enestående balance til Viggos personlige særpræg.

Viggo Nørskov Olsen var en meget loyal syvende dags adventist. Han stod for og efterlevede principperne, og han troede på lærdomspunkterne. Han fulgte, imidlertid, interesseret med i debatterne bl. a. om

1844 og E.G. White, som i hans tid fandt sted i Californien, ofte centreret på Loma Linda. Som universitetets rektor, og dermed en af Adventistsamfundets mest kendte og indflydelsesrige personligheder, var det nok ikke hensigtsmæssigt (politisk korrekt) at deltage aktivt i diskussionen. Hvert ord, som rektoren på Loma Linda udtalte, ville blive citeret, fordrejet og misbrugt. Men Viggo havde så ganske afgjort en mening om tingene. Og var rede til med akademisk ærlighed at prøve at se sagerne fra forskellige vinkler. En gang, da vi sammen forlod et møde, hvor et af de prækære emner var blevet behandlet, sagde Viggo til mig på dansk og med et smil: "Det er ikke altid så enkelt, som Westmann udlagde det i sine prædikener." Nørskov Olsen tog fat på en tilnærmelse til nogle løsninger i de synspunkter, han gav udtryk for i de bøger, han skrev efter sin pension.

Viggo Nørskov Olsen levede mere end halvdelen af sit liv i USA og England. Men han bevarede sit danske statsborgerskab. Han var stolt af sit fædreland og var

bedst selskabelig, når han var sammen med skandinaver. Og der var ingen tvivl om, at han var udlænding, idet han talte engelsk med en ret udpræget dansk accent.

Nu er Viggo lagt til hvile på en solrig kirkegård i Californien. Han tjente verdenskirken. Hans indflydelse spores ikke alene i bygninger og organisation. Den kan også findes i de mange mennesker af alle nationaliteter, som han kom i kontakt med både tjenstligt og privat.

Viggo tjente også, hvad der dengang udgjorde den Vestnordiske Union, Norge og Danmark. I hans korte tid som bibellærer på Vejle fjord fik han en mærkbar indflydelse på kommende ledere og prædikanter. Blandt dem tælles Generalkonferensens formand. Det er dog en generation, som nærmer sig pensionsalderen.

Vore tanker går til Anita, som efter 50 års ægteskab nu er alene i villaen i Loma Linda. En af de bedste tjenester, vi kan gøre Anita, er at bevare mindet om Viggo Nørskov Olsen og hans gerning.

Hilsen fra Zaoksky Præsteseminaret i Rusland

Ved pensionist stævnet på Himmerlandsgården, August 1998, havde vi som gæstetaler den russisk/tyske prædikant Otto Wendel. Forsamlingen af nordmænd og danskere belønnede pastor Wendel med en pengegave på Dkr 8656.00 som omvekslet blev til DM 2256.45.

Både Otto Wendel og Zaoksky's forstan-

der siger tak for den gode gave. En del af beløbet er brugt til Otto Wendels rejser til Rusland for at styrke de tysk talende menigheder, samt gæsteforelæser på Zaoksky. Yderligere DM 1000 er indsat på en konto for at støtte en prædikantelev, Viktor Sacharow, på seminariet.

Børge Schantz.

Guds hjelp i nøden

Av Ingvald Frantzen

Det var like etter at annen verdenskrig tok slutt. Jeg var nyomvendt og hadde mistet jobben på grunn av sabbaten. Den gang var det ikke lett å få ny jobb med fri hver lørdag. Men pastoren som døpte meg (Ole Jordal, red.anm.) foreslo at jeg skulle prøve å kolportere med vår litteratur. Den tanken var helt ny for meg og jeg vurderte mine evner som selger som lik null.

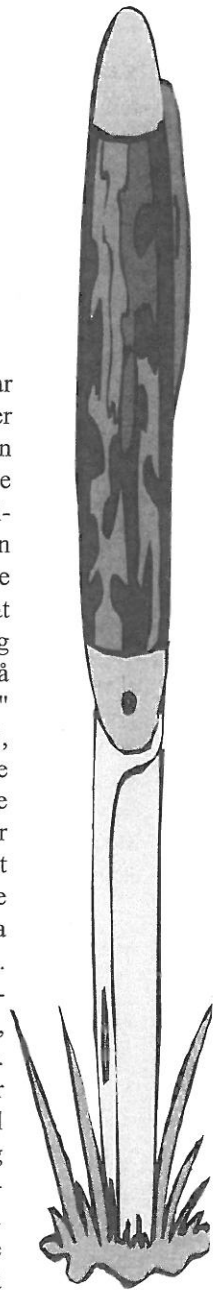
Men faktum var jo at mitt nye liv som kristen også var nytt for meg. Jeg tenkte derfor at jeg fikk prøve. Hvis det ikke gikk hadde jeg jo erfaring fra jordbruksarbeid. Der hadde jeg muligheter til å få arbeid.

Jeg gjorde et første forsøk og til min store forundring gikk salget godt. Jeg lyktes og overlevde med glans. Jeg drog ut, uke etter uke, og drømte om å tjene nok til å finansiere et skoleår på Onsrud Misjonsskole samme høst.

En uke da jeg kolporterte i Meråker, hadde jeg gjort det spesielt godt. Jeg husker godt at jeg solgte 38 bøker på en dag og det var mye mer enn vanlig. Guds velsignelse var langt større enn ventet og fra Norsk Bokforlag fikk jeg brev om at jeg hadde det beste resultat av alle kolportører den uken.

Jeg hadde forlatt Meråker og var kommet til Hell. Den strevsomme Gjevingåsen lå rett foran meg og jeg måtte hoppe

av sykkelen og gå. Da jeg var kommet noen hundre meter oppover oppdaget jeg en omstreiferfamilie på høyre siden av veien. Idet jeg skulle passere dem kom noen menn mot meg. De spurte etter en sigarett. Jeg svarte at jeg ikke røykte og følgelig ikke hadde røykesaker. "Få en fyrstikk", sier den ene." "Det har jeg heller ikke", svarte jeg, "for når jeg ikke røker har jeg heller ikke behov for å bære fyrstikker på meg." Det var åpenbart at de ikke trodde på meg og de ba om å få se passet mitt. Da fikk jeg et alvorlig problem. Jeg hadde passet i lommeboka og den lå i sykkelvesken, som var full av pengesedler. Jeg hadde så mange penger at jeg ikke hadde fått plass til dem i jakkelommen og hadde lagt dem i sykkelvesken sammen med andre ting. Jeg så at mennene ikke likte min oppførsel og la også merke til at to av dem hadde store sli-rekniver og dessuten var store og kraftige. På den tiden var jeg selv sterk og kunne nok ha forsvart meg hvis en

mann gikk til angrep på meg. Her var det imidlertid tre menn og en kvinne som virket truende på meg.

Tre kraftige menn med kniv i beltet gir ikke mange muligheter. Her var gode råd dyre, som det heter. Heller ikke hadde jeg noen som kunne gi meg råd. Jeg tenkte på disse mennene som hadde vært ute av landet under krigen, men nå var kommet tilbake. Det første de fant på var å overfalle en lovlydig nordmann.

Jeg følte at situasjonen var alvorlig. Ville de trekke kniven ? Jeg var omringet og kunne ikke flykte. I så fall måtte jeg løpe både fra sykkelen og pengene jeg hadde tjent etter min beste uke i kolportasjen den sommeren. Skulle min tjeneste for Gud

koste meg livet ?

Da er det at kvinnen sier: "La ham gå. Han er jo en kristen." I samme øyeblikk oppdager jeg at like nede i veien kommer det en mann med raske skritt rett mot oss. Alle ser mannen og plutselig slipper mennene taket i sykkelen min og trekker seg tilbake. Jeg fikk gå og var ikke sen med å benytte meg av dette øyeblikkets frihet. Jeg glemte til og med å se etter mannen som kom imot oss.

Senere har jeg alltid tenkt på et ord fra Ord. 17,17 .hvor det står at en bror fødes til hjelp i nød. Det var kveld og liten trafikk på veien. Kunne dette være noen annen enn Guds hjelper i nøden ?

Reise til Schweitz og Sydfrankrig

Jens Madsen (telefon 65902188) skriver til Aktiv Pensjonstid og forteller om noen av de reiser han organiserer. I skrivende stund er blomsterturen til Holland allerede avviklet. Imidlertid drar han i september til Sveits og Sør Frankrike og vi siterer fra Madsens brev:

“Som tidligere antydnet er der også planlagt en reise til Schweitz og Sydfrankrig i tiden 10. - 18. september, men reiseruten er ikke endelig fastlagt, da vi gerne vil se de de smukkeste steder, vi kan finde.,ligesom vi også gerne vil bo på de bedste hoteller til de billigste priser, og det skulle der være gode muligheder for på denne tid af året. Mer information kommer senere.”

VED EN VENNS GRAV

Av Gunnar Myrmo

Her hviler du min venn. Livet ble for kort for deg - og en stor del av det ble en lidelsens erfaring. Og her jeg står kommer de evige hvorfor til meg. Du var et av de beste mennesker jeg har kjent. Du var et menneske av de helt sjeldne.

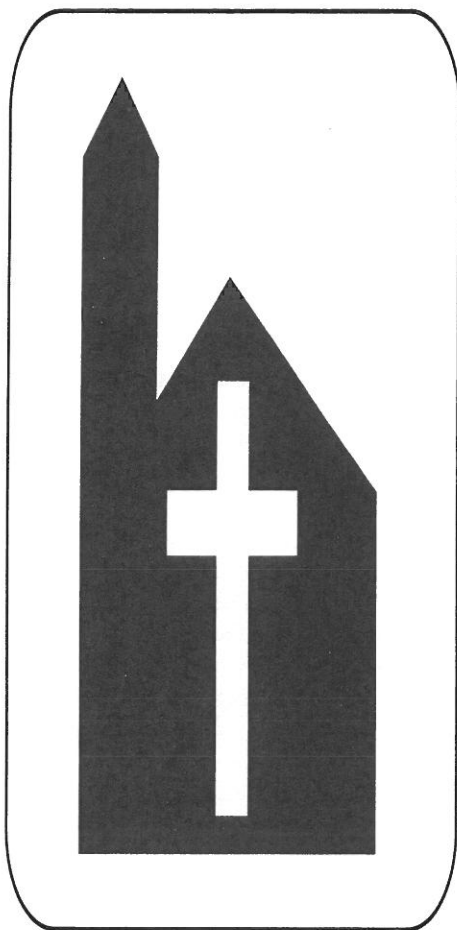
Hvorfor ble du lagt til hvile så tidlig, hvorfor? Minnene strømmer på. Minner med evig rikdom og med soldnedgangens gylne glød. Minner er det de levende har igjen i denne verden. Minnene er tankenes flukt tilbake til det du en gang opplevde. Minner kan gjøre deg trist, glad, vemodig, sorgfull. Minner kan dra den mørke gardinen ned i din tankes verden. De kan også bringe lyset inn i dagen i dag. Minner kan få stillheten til å senke seg i ditt sinn. Minner kan få tårene fram. Minner kan få deg til å erkjenne at livets fattigdom er din nære følgesvenn gjennom dette liv.

Men minnene får deg også til å erkjenne at du midt i fattigdommen ble et rikere menneske idet du lærte en medvandrer å kjenne. Og et slikt kjennskap ble til et vennskap som ble

vevd inn i ditt liv med kjærlighetens gulltråder. En slikt vennskaps vev blir mer og mer dyrebart, selv om det oppleves i minnets verden. Det vil følge deg gjennom dagens gang - det vil dra nær til deg i en stille nattetime.

Men minnene vil aldri slette ut eller gi svar på dine evige hvorfor. De vil følge deg gjennom resten av ditt liv her nede. De evige hvorfor blir aldri besvart på din livsvandring videre. Du må leve med dem og de volder deg smerte og problemer. Og tvilen følger med. For du unngår ikke at tvilen møter troen og det er ikke alltid gitt hvem av disse som seirer i de slag som utkjempes. For erkjennelsen må alltid være der: Min begrensede oppfatning av livets gåter vil alltid være et grosted for tvilens frø. Du slipper ikke bort fra tvilen. Den vil komme til deg gang på gang. Den vil alltid være der og alle dine hvorfor står der uløste og ubesvarte. For det er sant at enkelte spørsmål har ingen svar her i verden. Akkurat det er en lekse det er forferdelig vanskelig å lære.

Likesom det er en jord å gå på er det

en himmel å skue. Og som tankenes flukt stanser ved min venns siste hvilested kan den samme tanke finne veien mot himmelrommets uendelighet. Fra det uendelige rom kommer et ekko til deg: Menneske erkjenn at du aldri vil forstå alt ! Erkjenn at det er spørsmål du aldri vil få svar på mens du er i verden. Men vit også du menneskebarn at evigheten bærer svarene på dine hvorfor i sin favn. Og husk på at du egentlig er skapt til å nå evigheten og at du derfor kan se framover til svarene på dine pinefulle hvorfor.

Du lengter etter å få disse svar - husk

da at det er EN som lengter ennå mer etter å gi deg svarene. I sitt brev til oss har Han gitt oss denne hilsen: "Og kast all deres bekymring på Ham, for Han har omsorg for dere."

En erkjennelse må vi alltid bære med oss i skyggelandet: Vår forstand og vår forståelse er så begrenset. I det tvilens klør griper om vårt hjerte, må våre tanker strekke seg ut og gripe fatt i Hans løfter. Han som er troens opphavsmann og fullender. Det var Peter som engang sa disse ordene: "Herre du vet alt." Du og jeg kan si de samme ordene når det mørkner for oss i de stunder våre hvorfor blir nærgående. Og i disse Peters ord til sin Herre og Mester ligger også din og min erkjennelse: En gang vil du si meg alt - absolutt alt. Da vil gardinet bli trukket til side og evighetens forklarte lys vil gi deg svar på alle livets ubesvarte hvorfor.

Inntil det skjer. Hvil da i fred, kjære venn. Om savnet er som en bunnløs brønn. Om tomheten etter deg aldri kan fylles for meg her i verden. Om tvilen til tider nager meg, måtte da minnene få lindre noe av smerten og gi hjelp på vandringen videre. Og bak solnedgangen og natten vil vi møtes, for aldri mer å skilles.

*Du kommer Jesus til meg inn
Og så er solen tent.
Så flykter skyggen fra mitt sinn
Og hvert et savn er endt.*

*Du kommer som hin første natt,
Da jeg deg gav min tro,
Og alle stormer tier bratt,
Og tvilen går til ro.*

35 år som fysioterapeut i Danmarks barske hjørne

Af Jørgen Hange

"Aktiv"s redaktion har bedt mig fortælle nogle minder fra vor tid som fysioterapeut i Thisted i årene 1949 - 1984. Jeg fuldførte mit kursus på Skodsborg i 1943, hvor sanatoriet delvis var okkuperet af den tyske værnemagt, der brugte det som lazaret for deres sårede soldater fra krigsfrontene. I 1946 indgik jeg ægteskab med Elise fra Færøerne, som netop var blevet færdig med sin uddannelse som fysioterapeut på Skodsborg.

I årene 1947 og 48 arbejdede vi begge på den daværende klinik Fysisk Kuranstalt i København. Vi valgte i januar 1949 at flytte til Thisted. Der var boligmangel, så vore første lokaliteter blev yderst primitive. Håbet om snarlig bedring blev dog opfyldt, da vi året efter fik en stueejlighed i byens centrum.

I 1949 var sanatoriets kursus endnu ikke autoriseret af lægeforeningen, så vi stod der uden autorisation og godkendelse af lokaler, hvorfor vore patienter bestod af byens "spidser", der gerne ville have en god massage over det hele. Men der var lys forude. Året efter kom den længe ventede autorisation. Vi blev medlemmer af Den Almindelige Danske Massageforening og kunne give behandlinger efter lægehenviisning med tilskud fra sygekassen til 2,05 kr. pr behandling. Men endnu manglede sygekassedirektoratets godkendelse af vore lokaler for at kunne få tilskud til de øvrige behandlinger, vi kunne tilbyde. En ombygning og udvidelse med

en naboejlighed, samt amtslægens velvilige indstilling til projektet banede vejen.

Overenskomsten med de enkelte sygekasser måtte man selv sørge for, og da det var før kommunesammenlægningerne var der ca. 12 - 14 små kommuner i Thisted omegn, der skulle kontaktes. Derfor anmodede vi sammenslutningen af Thisted Amts Sygekasser om en sådan overenskomst. Jeg fik trykt henvisningsedler til uddeling blandt lægerne, så de blot kunde understrege de behandlinger, de mente, at den pågældende patient havde brug for. De blev flittigt brugt. Senere kom sygesikringens henvisningsedler med ydernum-mer for den enkelte fysioterapeut. Massageforeningen skiftede navn til Danske Fysioterapeuter, hvorfor vi skiftede navn til Klinik for Fysioterapi. Gennem årene udviklede fysioterapien sig meget og den grundlæggende uddannelse, vi havde fået på S.B, blev fulgt op på de kurser foreningen arrangerede.

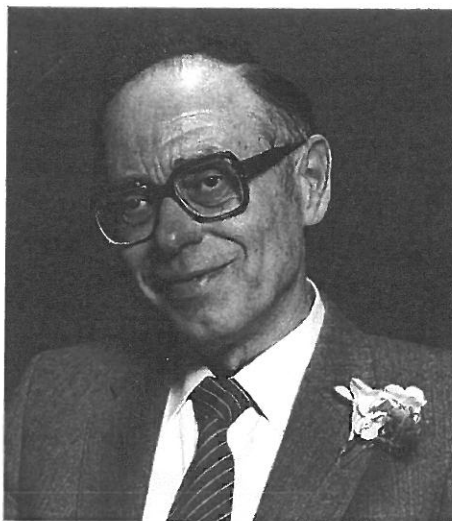
Vi kom i forbindelse med mange mennesker og blev ofte spurgt om hvad vor adventistiske tro indebar. Det gav anledning til at vidne om vor tro. Indre Mission stod ret stærkt på egnen og mange thyboere var religiøst interesserede. De gav os i teorien ret, men kun få tog konsekvensen. Der boede ingen adventister i Thisted, da vi flyttede dertil, hvorfor gudstjenesterne i begyndelsen oftest blev holdt i Doverodde, hvor der var en lille gruppe.

Tid efter anden blev der af forskellige prædikanter holdt offentlige virksomheder i Thisted og omegnens småbyer, og menigheden voksede så meget, at vi lagde planer om en Adventkirke i Thisted. Menigheden sparede op, og i 1967 stod kirken færdig og ved indvielsen fik vi en meget positiv omtale i den lokale presse.

Blandt de mennesker vi mødte, vil jeg specielt nævne ægteparret Karen og Herluf Petersen. De tilhørte Indre Mission, men blev grebet af vort budskab, godt hjulpet af Alf Lohnes lysbilledserier, som jeg viste for dem i deres hjem hver uge gennem et års tid. De bestemte sig for at blive døbt og optaget i menigheden, - men Herluf fik et problem. Han arbejdede på Politiets motorkontor fra kl. 8 - 16 og da vinteren nærmede sig bad han politimesteren om at få fri om fredagen kl. 15,30 før solnedgang og sabbattens begyndelse, mod at arbejde den halve time på et andet tidspunkt.

Det kunne han ikke få tilladelse til. Jeg tilbød at lægge et godt ord ind for ham hos politimesteren, som jeg kendte i forvejen. Jeg fik foretræde på hans kontor, men politimesteren viste meget lidt forståelse og spurgte om ikke jeg, som menighedens forstander, kunne give Herluf en dispensation. Jeg måtte tilstå, at det ikke var op til mig at give den slags dispensationer. Det blev taget mig meget ilde op. Han råbte op, så ingen på politistationen kunne være uvidende om, hvad der foregik på hans kontor og spurgte mig, hvordan jeg turde tage det ansvar på mig for en mand med tre mindreårige børn. Men afslaget stod ved magt. Jeg har dog senere hørt, at politimesteren havde lidt dårlig samvittighed, som han søgte at dulme hos sognepræsten!

Herluf slog sig på kolportagen og blev i

Jørgen Hange

en lang årrække Dansk Bogforlags mest fremgangsrige kolportør, der spredte tusinder af sandhedsfyldte bøger i Nordvestjylland. Også Ib Jensen fra Thy slog sig på kolportagen og rejste til Færøerne, hvor han har besøgt hvert eneste hjem på øerne adskillige gange og efterladt sig mængder af bøger med vort budskab.

I 1975 blev Elise syg, og jeg blev ene med klinikken i 1977. Lise havde helt fra begyndelsen været til uvurderlig hjælp og været en god arbejdskammerat, så savnet var stort.

I 1982 krydsedes så mine og Kirstens veje, og i 1983 indgik vi ægteskab. Kirsten var lærer på Vejlefjordskolen, hvad der medførte, at hun hver uge måtte rejse mellem Thisted og skolen. Det var belastende for os begge, hvorfor jeg i 1984 afhændede klinikken, og vi bosatte os i Daugård, hvor jeg gik ind til en delvis pensionisttilværelse lidt tidligere, end jeg havde regnet med - men som hverken Kirsten eller jeg har fortrudt.

KLIPPEGRUND

"Vi missionerer ikke, men vi skjuler ikke vor tro," skal en af Skodsborgs topfolk efter sigende engang have udtalt. Med den misforståelse til følge, at nogle, som hørte det, har kritiseret Skodsborg for ikke at drive missionsvirksomhed. De, der har kendt sanatoriet og dets arbejdsformer ved, at det der mentes var, at der ikke blev trukket missionspropaganda ned over hovedet på gæsterne, men at stedets ånd og særpræg fik lov at virke i det stille.

En af budbringerne om den livsholdning, der var grundlaget for Skodsborgs eksistens, var kirken i Palæets gamle park. Ikke alene ved den forkyndelse, der fandt sted fra dens talerstol, men blot ved sin tilstedeværelse. Mange kurgæster er, efter en første orientering på området, kommet til receptionens skranke med et forundret spørgsmål. Hvorfor lå der en stor og smuk kirke på sanatoriets område? Var det en sognekirke, eller fungerede den kun for sanatoriets ansatte? Hørte kirkegang med til stedets terapi og virkemidler? Spørgsmålenes indhold og formulering var mangeartede. Men hver gang gav de anledning til en information om den tro og livsanskuelse stedet stod for, og til at forklare, at kristendommens og lægekunstens ældgamle symboler, korset og æskulapstaven, begge blev tilgodeset i Adventists amfundets sundhedsvirksomhed. Ikke blot legemet, men også sjælen må være sund.

Også på de mange, der i tidens løb kom blot for at se kirken, gjorde bygningens

tavse forkyndelse indtryk. Det er gennem årene blevet mange gange, jeg har fungeret som rundviser og det har været interessant at lægge mærke til de besøgendes reaktioner. De var ofte overraskede, tit begejstrede, og næsten altid positive. Mosaikrudens Kristusbillede talte til de fleste, men også selve bygningen gjorde indtryk. Jeg viste en gang et selskab af øst-rigske arkitekter rundt. En af dem kunne ikke løsrive sig fra vinduespladen af lyst citrontræ. Han gik fra den ene side af vinduet til den anden: "Så langt - og ikke en knast!"

Den følgende oplevelse er ikke min egen. Jeg har fået den fortalt af den fysioterapi-studerende, som oplevede den.

Han sad i kørestol. Et alvorligt handicap, når man som patient på Skodsborg gerne vil rundt og se så meget som muligt. Han ville for eks. gerne se kirken. Ganske vist havde han været der til en gudstjeneste, men han ville gerne se den en gang, når den var tom for mennesker. Så havde han lejlighed til at komme rundt og studere de forskellige detaljer mere indgående, end der var mulighed for under en gudstjeneste.

En dag bad han fysioterapeuten, som gav ham behandling, om at køre sig derop og vise ham kirken en hverdags eftermiddag. Det ville fysioterapeuten gerne, hvis det kunne vente, til han var færdig med dagens praktik og med undervisningstimerne i skolen.

Derfor var det halvmørkt og lysene tændtes lidt efter lidt i Den Hvide By, da de to, den unge fysioterapielev og den gangbesværede patient i kørestolen, bevægede sig op ad den noget kringlede sti, det var nødvendigt at følge, når en kørestol skulle bugseres uden om den pompøse, men for kørestole upraktiske trappe, og ind i kirkerummet. De kom ind i det højloftede rum, der i sin form stemte til andagt og højtid, og de talte sammen om den velsignende Kristus i glasmosaikken i altervinduet, stjerneillusionen og det røde kors i det nordvendte gavlparti, dåbsbassinet og de store "udstillings-vinduer" mod både Strand-vejen og skoven - alle de næsten obligatoriske samtaleemner når gæster og patienter besøgte kirken.

Da rundturen var endt og spørgsmålene besvarede sad patienten en stund tavs med ansigtet vendt mod Kristusbilledet bag alteret. De røde og gule farver i glasmosaikken fangede dagens sidste lysstråler og tegnede konturerne af Frelserens velsignende hænder. Så spurgte han pludselig og uventet: "Min unge ven - tror du denne kirke er bygget på klippegrund?"

Overrasket over dette direkte spørgsmål - han var klar over, at der tænkes ikke på de 133 lange jernbetonpæle, der var hamret ned i undergrunden for at give kirken en fast grundvold - og vel også for at vinde tid til at formulere et svar - spillede fysioterapeuten spørgsmålet tilbage til den spørgende: "Hvad tror De selv?"

Der var tavshed i nogen tid. Patienten sad i dybe tanker. Så svarede han lavmælt: "Ja, -Kristus er til stede her." Han fortalte at han for nogle dage siden havde været til gudstjeneste i kirken, trods at han aldrig havde været religiøst interesseret. Noget havde talt til ham gennem prædikenen og gudstjenestens handlingsforløb. Det var kommet til at stå klart for ham, at han aldrig havde fået et åndeligt udbytte af sit liv. Det havde været et godt og interessant liv, men der havde manglet en ledetråd igennem det hele. "Men som jeg sidder her i dag," sagde han, "er jeg begyndt at bygge på samme grund, som denne kirke er bygget på, - nemlig på Jesus Kristus."

*Ovenstående er et kapitel fra
Aksel Kjøllers erindringsbog:
Mens Det Var.*

Aktiv Pensjonstid

Organ for SDA-arbejderes Pensjonistforening

Redaktør: Øivind Gjertsen
Erling Skjalgsons gt. 20B. 0267 Oslo
Telefon 22 44 13 80

Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:

Hans Jørgen Schantz
Guldagervej 149, 4640 Fakse
Telefon 56 76 10 07

Ekspedition og kasserer i Danmark:

Gerda Møller, Hvidovrevej 329B, 3. mf.,
2650 Hvidovre. Tlf. 36 78 06 80

SDA-arbejderes pensjonistforening i Norge

Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Johan Elisenberg

Nordåssløfta 29A, 1251 Oslo. Tlf.: 22 61 73 19

Sekretær: Jakob Rask Arnesen

Larsbråtvn. 139, 0674 Oslo. Tlf.: 22 32 44 09

Kasserer: Edith Nordvåg

Furbergvgn. 111B, 2315 Hamar. Tlf.: 62 52 55 96

Postgirokonto: 0530 2085678

TRO

Av Reidun Norlemann Endresen

Jeg kjenner ikke
Guds hjerte,
Men jeg sanser hans godhet
Som et stryk over kinnet,
Hans nærhet
Som et velgjørende pust
Idet Han går forbi

Jeg kjenner ikke Guds ansikt,
Men jeg aner hans øynes lys i demring og skumring,
I sol og stjerner
Og menneskers åpne blikk.

Jeg kjenner ikke
Guds stemme,
Men jeg hører den
Gjennom visdomsbokens talende bilder
Og i barmhjertige gjerningers
Lavmælte ord.